

## 52 & 53

### Kapitel 52

"Var hittades barnet?"

"I Björkånger"

"Fan, det är ju bara ett par mil bort"

Blickar möttes över det belamrade bordet.

"Det här förändrar ju allt" Niklas suckade djupt. Kanske lite lättad, om en massmördare var i farten kunde man avskriva misstankarna från paret Bäckström, även från Viktoria.

"Många små detaljer skiljer sig Nicke"

Kicki verkade ha läst hans tankar och försökte varsamt sätta håll i hans bubbla av lättnad.

"Vad?"

De var flera kollegor som satt och jämförde bilderna, brottsplatsinformation, och bevis - i den mån det överhuvudtaget fanns några bevis. Niklas måste erkänna att det kanske inte var samma mördare, men han ville så gärna att den som mördat hans dotters vän skulle vara någon utomstående.

De andra fortsatte med jämförelserna, själv drogs han tillbaka till dagböckerna. Vem hade rivit ut sidorna? Var det Viktoria? Eller hennes make? Vad stod på de utdragna sidorna? Fanns de detaljer som skulle visa dem vägen till mördaren? Kunde en förälder mörda sitt barn? Uppenbarligen hade det hänt förr. Men hur tänker en förälder som mördar sitt eget kött och blod? Vad är anledningen? Behöver det vara något stort? Eller räcker det med att man blir osams över frukostflingorna?

Niklas slöt ögonen, såg framför sig den kaos som normalt rådde hemma vid frukostbordet. Men ett sånt raseri som bragt Maria Bäckström om livet kunde han inte förmå sig hitta.

"Jorden anropar..."

Han rycktes häftigt upp ur sina tankar. Gunnar flinade

"Dagdrömmer vi?"

"Nä jag funderade bara"

"Kicki och Paulsson åker över till Björkånger och kollar vidare om det kan vara samma mördare, vad tror du?"

Ja, vad skulle han tro? Han ville tro, han ville avskriva dom misstankar som rörde om inom honom, men han måste försöka vara ärlig

"Jag tvivlar faktiskt"

Gunnar nickade och satte en halvrokt fimp i mungipan.

"Då är vi två"

### Kapitel 53

Hon sneglade på honom. Han var stilig, hennes Martin. Det blonda håret blåste bakåt av bilens fläkt. Han hade ärvt Sörens näsa, och Sörens goda humör och vänliga sinne, men hennes häftiga svängningar i humöret, och hennes självdestruktiva natur. Varje gång han verkade komma en kvinna nära ställde han till det. Varje gång! Hon fnös högt och han vände sina gröna ögon mot henne.

"Va?"

"Tänkte bara på nåt, håll du ögonen på vägen"

Hans blick återvände mot den regnvåta asfalten. Det var inte lätt att uppfostra ett barn på egen hand, hon var den första att erkänna att Martin hade behövt någon manlig förebild, men hon hade gjort det bästa hon kunnat.

"Varför vill du att jag ska träffa den här filuren?"

Hans röst lät spänd. Filuren? Menade han sin pappa?

"Filuren är din pappa Martin"

"Äh, pappa är man bara om man gjort sig förtjänt av titeln"

Hon kände ett stygn i hjärtat. Hon ville erkänna att det var hon som undanhållit honom från Sören och inte Sören som undvikit att ta del i sonens liv. Men det vore att dra på sig ett missnöje som hon inte orkade med just nu.

"Han är en fin man..."

"Sure"

"Var inte så uppkäftig Martin"

"Uppkäftig? Du drar iväg mig för att träffa någon gammal avdankad präst som du påstår ska vara min farsa, fast jag har inte ens fått ett enda jävla födelsedagskort av honom och du förväntar dig att jag ska tycka att vår lilla utflykt är trevlig? SKÄRP DIG mamma" det sista nästan morrade han fram. Hon rynkade på pannan. Han var arg, att hon aldrig förr insett det, hur arg hennes son var över att aldrig haft en far.

"Sören är inte gammal avdankad"

"nähä ung och fräsch som en nyponros då"

Det blev tyst i bilen. Sedan började hon skratta. Nyponros? Sonen sneglade förundrat på henne innan han drog lätt på mungipan.

"Hur som helst hade jag hellre haft annat för mig idag"

"Jag vet, är det Bea?"

"Nä, Bea stack till Israel för att plocka nå jävla apelsiner"

"Vem är det då?" Sonen rodnade lätt under solbrännan, en mor kunde se de minsta skiftningar i sina barn anleten.

"Hon heter Mikaela Burwall"

"Jasså, det är ett nytt namn berätta nu för mamma"

"Hörru du är så jäkla nyfiken"

"Japp det är min rätt som kvinna OCH som mamma"

"Hon är assnygg"

"Hur är man assnygg?" Deras blickar möttes och han flinade

"Hon ser ut som en älva"

"Aha..."

"Hon är så snäll och go och hon jobbar på Trädgården"

"Jasså, nu börjar jag förstå alla blommor jag fått på sistone"

De pratade på. Lillemor älskade att surra med sonen. Han var kär, hon förstod det när han fortsatte att rodna varje gång namnet Mikaela dök upp. Hon somnade mitt i samtalet, med ett brett leende på sina läppar.

Hennes son var kär.

\*\*\*

När andetagen bredvid honom slappnade av visste han att hon sov. Han lät blicken vila på hennes

utmärglade gestalt. Han visste att hon var döende, men han hade aldrig tvingat henne erkänna, han visste hon var stolt. Han släppte ena handen från ratten och rättade till bältet som knölat sig mot hennes axel. Sedan lät han handen glida till handskfacket, han öppnade och suckade ut då han såg den svarta pistolen ligga där bland bilförsäkringspapper. Att köpa en pistol på svarta marknaden hade inte varit svårt, inte ens dyrt. Han stängde handskfacket och fokuserade på körningen.

"Tids nog" mumlade han bakom spända läppar.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Xena med Poeter.se id #7891 innehar upphovsrätten